

ΕΝΘΥΜΕΙΣΑΙ;

"Ω! τὴν ἐσπέρα θυμᾶς ἐκείνη,
ὅπου οἱ δύο κοντά κοντά,
μὲ μόνο μάρτυρα τῇ Σελήνῃ,
λέγαμε λόγια γλυκὰ γλυκὰ;

Θυμᾶς ἡ αὖρα ὅπου ἐκίνει
τ' ἀγγελικά σου χροῶν μελιά.
καὶ ἐμειδίασεν ἡ Σελήνῃ
ὅταν τὰ εἶδε τόσο χρυσά;

Θυμοῦμαι ὅταν μὲ ἐλαλοῦσες,
εἶχες τὸ πρόσωπο ἱλαρό,
Κι' ὅταν μὲ ἐβλεπες κ' ἐγελούσες,
ἔγελούσαν τὰ σπῆρα ὅσων οὐρανό!

Θυμᾶς, ἐξύπνησε τὸ ἀνδρόνι
ὅταν ἄλαοῦσες, κι' ἀπ' τῇ φωλῇ
μὲ λύπην εἶδε πῶς ἐσὺ μόνῃ
λαλεῖς καλλιτέρ' ἀπ' τὰ πουλιά!

Δ*.

ΟΙ ΚΩΦΑΛΛΟΙ ΟΜΙΛΟΥΝΤΕΣ

Ἡ κώφωσις ἐν τῷ πρωίμῳ βίῳ, πρὸ τοῦ ἔτι ὁ παῖς μάθῃ νὰ ὁμιλῇ, εἶνε δυστύχημα οὐχὶ κατώτερον τῆς τυφλότητος. Ἡ ἑλλειψὶς τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς συνεπάγεται καὶ τὴν ἑλλειψιν τῆς φωνῆς. Οἱ κωφάλλοι παῖδες δὲν ἔχουσιν ἑλλειψιν τινὰ ἐν τοῖς ὀργάνοις τῆς φωνῆς καὶ λαλίσ. Αἱ γλῶσσαι των, οἱ ὀδόντες καὶ τὰ χεῖλη, τὰ ἐν τῷ λαρύγγι φωνητικὰ ὄργανα καὶ τὰ στήθη ἅτινα διαχειρίζονται τὸν ἀέρα, ἡ ἀλλοίωσις λέξεσι διεγείρουσι τοὺς φωνητῆρας εἰς ἐντόσον ἀβλαβὴ ὅπως καὶ τῶν ἀλλων παιδων. Δὲν δύνανται νὰ ὁμιλῶσιν, διότι δὲν ἀκούουσι. Δὲν δύνανται νὰ μιμηθῶσιν ἤχους, οὐδὲν ἀκοῶνται. Δίαν δὲ φανερόν ἐκ τούτου, ὅτι δὲν δύνανται νὰ μάθωσι νὰ ὁμιλῶσι καθ' ὃν τρόπον ἡμεῖς, τὸ πρῶτον ἠκούσαμεν καὶ εἶτα ἐμιμήθημεν τὰ πχ-πα καὶ μα-μα, ἅτινα αἱ μητέρες μας καὶ αἱ τροφεῖς μᾶς ἐπέεζον νὰ λέγωμεν.

Καὶ ὁμοῦ οἱ κωφοὶ παῖδες μαθαίνουσι νὰ ὁμιλῶσι. Μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς δύνανται νὰ συμμερισθῶσι τῶν εὐεργετημάτων τοῦ λόγου. Κεῖται ἀλλοι ἐκ τῶν

κινήσεων τῶν χειλέων σὰς διαγινώσκουσι πασαν λέξιν, ἣν προσφέρετε. Τόσον δὲ ἐντελῶς μιμοῦνται τὰς κινήσεις ταύτας, ὥστε καὶ εὐχερῶς δύνανται νὰ ὁμιλῶσι.

Πρὸ τινος εὐρέθην ἔντινι σχολεῖν ἔναντι ὀκτὼ παιδων ἐντελῶς κωφῶν. Ὑπηγόρευσα αὐτοῖς ποσὰ τινα πρὸς ἄθροισιν πολλαπλασιασμὸν κλπ. Τὰ παιδία μὲ παρητήρουν εἰς τὸ στόμα καὶ τὰ χεῖλη. Ἐγγραφον εἰς τὰς πλάκας τῶν ἀλκυνθῶστος πάντα ὑπ' ἐμοῦ ὑποβαλλόμενον ἀριθμόν. Ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκ τῶν χειλέων διαγνώσεως τῶν λόγων τοῦ ὁμιλούντος, εἶνε μὴδὲν παραβαλλόμενος πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν μαθαίνουσι νὰ ἀποκρίνωνται.

Ἰδωμεν ἂν ἦνε δυνατόν νὰ ἐξαγάγωμεν ἰδέαν τινα ἐκ τῆς μεθόδου, καθ' ἣν φέρεται εἰς πέρας τὸ ὄντως ἐκπληκτικὸν τοῦτο ἔργον.

Ὅπως μάθωμεν κωφάλλων τινα παῖδα νὰ ὁμιλῇ, πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ ἀναλύσωμεν τὰς πολυπλόκους κινήσεις, αἵτινες ἀναγκαιοῦσι διὰ τὴν προφορὰν ἀπλῆς τινος λέξεως ἢ προτάσεως. Πρῶτον — Ἐχομεν τὴν κίνησιν τοῦ στήθους· τὴν εἰσαγωγὴν, δηλ. καὶ τὴν ἤρεμον ἐξαγωγὴν τοῦ ἀέρος, ὅστις καθὼς ἐξαγεται ἐκ τοῦ λαρυγγος ἢ τῆς κορυφῆς τοῦ φάρυγγος παράγει ἤχον. Τοῦτο ἤδη ὀνομασθῆναι λειτουργία τῶν φυσητήρων. Ἀνευ τῆς ἐπιτυχοῦς λειτουργίας τούτων ὅλοι θὰ εἴμεθα ἄφωνοι ὡς ἰχθῦς. Δεύτερον. — Ἐχομεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καλεῖται «φωνασκία» ἐν τῷ λαρυγγί. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τῶν μικρῶν μυῶνων, αἵτινες κινουσι τὰς φωνητικὰς χορδὰς καὶ ἀνοίγουσιν τὴν κορυφὴν τοῦ φάρυγγος, παράγοντες τὸν ἤχον καὶ τὰς χαλαρώσεις τῆς φωνῆς ἐν τῷ ᾄσματι καὶ τῇ ὁμιλίᾳ. Τρίτον. — Ἐχομεν τὴν «ἐνάρθρωσιν», τελούμενην ὑπὸ τῆς γλώσσης, τῶν χειλέων, τῶν ὀδόντων κλπ.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν δύο πρώτων ὁ παῖς δύνανται νὰ κραυγάζῃ καὶ νὰ κλαύσῃ· ἀλλὰ διὰ τοῦ τρίτου αἱ φωναὶ αὗται σχηματίζονται εἰς ἐνάρθρους λέξεις.

Οἱ κωφάλλοι δύνανται νὰ κραυγάζωσι